

צ'קהדי אגריין אהובה

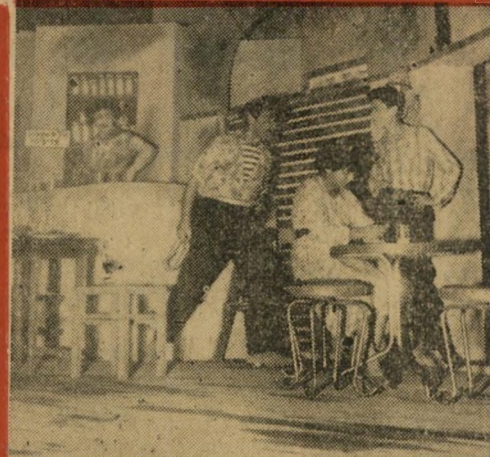
מאת יהושע ברוסקי • מוצג ב"המטאטא"

כדי לקבוע פגישה עם השר, מצליחים סוף סוף תנחום וזרח לבקר בבית מזכירי שחורי פוגשים באשתי (דינה רוזובסקא) שהיתה פעם חברה בקיבוצו של תנחום ומספרת בנגעויעים

על המים היפים ההם. עם זאת היא חושבת לשגוען את הצעת תנחום שהיא ובעלה יצטרפו להתיישבות שהוא מקים: "ומי ייצג את המדינה?" כדי לייצג את המדינה כראוי, הקיבוצי שחורי דירה שעלתה 18500 ל"י והיא צויידת בדרו פטיפון, שני מקררים חשמליים ושאר צורכייצוג. היא שולחת את תנחום לירושלים ויחד אתו גם את זרח, אשר טרם נישא מתקחתו להיפגש סוף סוף עם השר ול- השיג את המשרה המיוחלת.

התור הענקי המתקבץ בתחנת האוטובוסים של המע" ברה, אי-שם בארץ (למעלה), נדחס כולו לאוטובוס ה"ראשון" ורק לאיוצלהיב מעטים נשארים בחוץ. ביני-הם: תנחום (בצלאל לונדון).

ק' בוצניק חתיק שמאס בנוחיות המתפשטת ב"משקו במקום החלוציות הטהורה, וזרח גרינ" שטיין (נתן וולפוביץ), עולה חדש, המחפש משרה. כשהוא שומע מפי תנחום (למטה) את משאת נפשו, לצאת לראש חבורה של עולים חדשים להתיישבות כנגב, הוא חושב איתו למטורף, אולם דעתו משתנה כשהוא שומע כי לצורך זה נוסע תנחום להיפגש עם שר בישראל ידו מנוער, זרח מתלהב, מקווה לפגוש בשר ולהשיג את הפרוטקציה הנכספת.

בגלל חיסור עבודה הגונה, נכנעים כמה מבני המע" ברות לפיתוי אלבר (יעקב טימן), שליחו של הארכי-שווד ורועה הזונות הנערץ ג'וקו, אחרי הפיתויים ה"לכת גם התימניה הצעירה שושנה (אילנה דימול), שאלבר מבטיח לה כי תקבל עבודה כרקדנית בבתי-קפה: "200 לירות לחודש עם אוכל טוב." בבית-קפה יפואי בפוקסק מחכה אילנה לבואו של ג'וקו הגדול, המכונה כאן בשם-הסתרים "טרקטור". אלבר, המספר בזמנו כי "עוד נגבים פי שש / גדולים ממני יש, / אך ההבדל שהם יושבים לבסח... / אותם אינם אוטרים / אותם אינם חוקרים / מנין וכיצד השיגו עושר? / אבל אצלי אין סוד / הכל גלוי מאד / הלוואי ורק למדו אצלי קצת יושר...". מסביר לשושנה כי הסימן המוסכם של "הטרקטור" יהיה תחבושת על המצח וילתה אותו אם נמור בוקר.

מחוסר אוטובוס יוצאים השניים ברגל ("כדי לחזות בינתיים בהדר זיחה של ארץ החמדה"), פונים לפי דרישת תנחום לביקור במע" ברה על אם הדרך. במעברה שורר חוסר עבודה ובין העולים רבה ההתמרמרות על סגירת הלשכה.

השניים מגיעים באמצע הפגנה סוערת ("לחם! עבודה!") ונחשבים בטעות על-ידי המפגינים ל"ממזרים מהלישכה המרכזית". הרושם מתגבר עוד כאשר תנחום מתחיל לגאום בשבת העבודה, ביצטט בהרחבה את אהרון דוד גורדון ויוסף היים ברנר. העולים מסכימים אתו כי רב ערכה של העבודה ששכרה בצידה, אולם כאשר מת ברר להם כי אינו נותן עבודה, הם מתנפלים עליו ומכים אותו נמרצות. תנחום מצדיק עליו את הדין: "אשרינו ואשרי עצמו ש ש לו בניה בעלי ידיים פרולטריות מלאות און וקוצמה!"

למראה דוכן הנאומים הריק אין תנחום יכול לכבוש את יצרו, יוצא בנאום חריף המוהיר את הח"כים כי סבל העולים והתמרמרותם מהחיים "פצצה" מסוכנת למדינה. למשמע המלה "פצצה" עטים עליו שוטרי הכנסת, מכניסים אותו לבית-הסוהר. אולם דווקא בין החומות מצליח הוא למצוא אוזניים קשובות לרעינו, מארגן את האסירים להתיישבות. הרעיון לובש ממשותף כאשר לפתע בא לבקר ידו השר (יוסף אוקסנברג), מבטיח את כל הסיוע. גם זרח קופץ על המציאה משוחח עם השר על משרה שמונה, מאבד בן רגע את כל תקוותיו כשמתברר כי לפני חצי-שעה, בישיבת הקואליציה, בוטל המשדר והשר איננו עוד שר והוא עומד להצטרף בעצמו למושב החדש. בלית ברירה מחליט זרח לצאת בעצמו לכפר, לשאת שם לאשה את מלכה" לה שלו. העתיד נראה וורוד.

לאותו בית-קפה נקלעים לארוחה ולמנוחה קצרה תני-חום וזרח, אשר טרם הצליחו להגיע עד השר. לאחר התקרית במעברה מעטרת ותחבושת את ראשו של תנחום, וכך בטוחים הכל כי הגיע "הטרקטור" בכבודו ובעצמו. ללא שאלות מיותרות מגישה להם בעלת-המסעדה בשר צלוי, משקאות חריפים ושאר מטעמי השוק השחור ואילו שושנה ניגשה לשאול בדבר העבודה. תנחום, חסיד גדול של רעיון העבודה, נכנס להתלהבותו הרגילה, מסביר לה את תורתו של גורדון לפיה אין עבודה ראוייה לשמה ללא אהבה. את ההערות הללו מפרשת שושנה כרמו מגונה על הנדרש ממנה, מחליטה לנטוש את ההודמנות המפוקפקת. להצטרף לידו דחה מלכה"לה לעבודת משקיבית. לפתע עורכת המשטרה פשיטה על הקפה, אוסרת את הזוג

של ג'וקו ועוזרה אך רק לרגע.

